

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Кюстендил, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Мая Др. Стойнева
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20241500500002 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба, депозирана от В. С. М., с ЕГН *****, с адрес с. ***, ул. "****" №10, чрез адвокат Е. Й. – АК- Кюстендил, **насочена** против Решение № 1038 от 15.11.2023 г. постановено от състав на Районен съд - Кюстендил, по гр.д. № 1540 от описа на съда за 2023 г.

Жалбоподателят поддържа, че решението е неправилно, недопустимо, необосновано и незаконосъобразно.

Счита, че липсват съответни мотиви, което намира за особено съществено нарушение, водещо до връщане на делото за ново разглеждане.

Сочи, че за главницата по договора се прилага общата петгодишна давност по чл.110 от ЗЗД, а относно вземанията за лихва и разноски - специалната тригодишна давност по чл.111 б. „б“ и б. „в“ от ЗЗД.

Позовава се на задължителните указания по прилагането на закона в т.10 от ТР №2/26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГГК на ВКС, като твърди, че молбата за образуване на изпълнително дело сама по себе си не прекъсвала давността на вземанията, дори да е било извършено налично овластяване по чл.18 ал.1 ЗЧСИ. В тази насока изпращането на покана за доброволно изпълнение, респ. редовното ѝ връчване на длъжника, не представлявали изпълнителни действия и не прекъсвали предвидената в закона давност. По изпълнителното дело били извършени справки за имуществото на длъжника, като искането за тях и самото им осъществяване, не представлявали действия по изпълнението и не прекъсвали давността, доколкото не били част от динамичния фактически състав на никакъв предвиден в ГПК изпълнителен способ.

Липсвало и признание от ищцата, което да е направено с определено волеизявление в изпълнителното производство, в което да се съдържа отказ от субективното ѝ право на погасителна давност, от което по несъмнен начин да се направи извод както за индивидуализацията на самите задължения, така и че длъжникът не желае да се ползва от последиците на погасителната давност, относно цялото или част от задълженията. то не можело да бъде направено преди давността да е изтекла.

Наложените запори върху банкови сметки на длъжника не били принудително осъществен способ, защото не била спазена законова разпоредба по чл.508 ал.1 от ГПК /изпращане на запорно съобщение, респ. получаването на отговор от третото лице с констатирано наличие на открита банкова сметка с титуляр длъжника; с уведомление, че е признат наложения запор/. Финансовата наличност не била достатъчна за погасяване на вземането, длъжникът не отговарял за разносните по извършването му - Запорът върху вземанията по банкова сметка, по която няма наличност, се счита наложен от датата на връчване на запорното съобщение на банката и има действие и по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, поради което за банката в качеството ѝ на трето задължено лице при положително /кредитно/ салдо съществува задължение да не извършва плащане от водената при нея разплащателна банкова сметка по нареждане или с предварително съгласие на нейния титуляр – цит. от Решение №4/16.06.2017 г. т.д.№3129/2015 г. ВКС II т.о., на което се позовава жалбоподателят.

Наложени запори върху трудово възнаграждение на длъжника също не били принудително осъществен способ, т.к. имало данни, че длъжникът работи при сочения работодател.

По изпълнителното дело вискателят поискал опис на движимо имущество на длъжника, но не го осъществил, респ. и това не довело до прекъсване на давността, защото не представлявало валидно действие по изпълнението.

Освен това, изпълнителното дело било прекратено по право.

Присъединяването на държавата като вискател по изпълнителното дело също не водело до прекъсване на давността, т.к. съгласно чл.191 ал.3 от ДОПК, когато срещу имуществото на длъжника са започнали принудителни изпълнителни действия по реда на ГПК, държавата се смятала винаги като присъединен вискател. ЧСИ изпълнявал задължението по чл.458 от ГПК. Присъединяването на Държавата като вискател не прекъсвало нито срока по чл.433 ал.1, т.8 от ГПК, нито давността.

Твърди налична съдебна практика, според която давност не тече в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не приложи правилата на чл.129 от ГПК, която била угодно постановена за банкови и колекторски дружества в явно противоречие на т.10 от ТР №2/26.06.2015г. по тълк.дело №2/2013г. на ОСГТК на ВКС.

При развитите доводи иска: „Да отмените горепосоченото съдебно решение, като го обезсилите или да го отмените като необосновано, неправилно и незаконосъобразно и делото да бъде върнато на друг състав на съда за постановяване на ново решение при повторна преценка за наличие на предпоставки за допустимост и за основателност, или да уважите предявените искиове“.

Претендира направените в хода на настоящото производство разноски.

В законоустановения срок по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от “***” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул.

"****" № 81 В, вписано в Търговски регистър при Агенция по вписванията към МП с ЕИК: ***, представлявано от управителите П. В. и Х. М., чрез юрк. Б. Т., с който е застъпено становище, че обжалваното решение е изцяло правилно, законосъобразно и обосновано, постановено при съблюдаване на материалния и процесуалния закон, а подадената въззивна жалба - напълно неоснователна.

Не се споделят оплаквания на жалбоподателя, като се твърди, че атакуваното решение е постановено в съгласие със задължителните указания в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, Тълкувателно решение № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС, както и съгласно утвърдилата се съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК, формирана след постановяване на тълкувателното решение от 2015 г. - исканията на възискателя за предприемане на изпълнителни действия след прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433. ал. 1, т. 8 ГПК също прекъсвали давността на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, защото съдебният изпълнител бил длъжен да ги предприеме – сочи в този смисъл Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 4 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК, Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК.

В случая било доказано, че са искани и извършвани многократно изпълнителни действия, а това водело до извода, до който е достигнал и съдът - че задължението не е погасено по давност.

С оглед всичко изложено се иска да бъде потвърдено изцяло атакуваното решение.

Претендира сторените в настоящото производство разноски - юрисконсултско в размер на 100 лв.

Не се ангажират доказателствени искания пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивната жалба се поддържа, а представителят на въззиваемата страна я смята за неоснователна.

При извършване на контрол за законосъобразност и правилност на първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните доказателства пред първата и пред настоящата инстанция, намира, следното от фактическа страна:

Първостепенният съд е бил сезиран с искова молба на В. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. ***, ул. „****“ № 10, чрез пълномощника й адв. Е. Й. от АК-Кюстендил, против „****“ ООД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, р-н ***, бул. „****“ 81В, ап.3, представлявано от Х. М., П. В. и В. Т. съдържаща искане да бъде установено, че ищцата не дължи на ответника сумата от 1250 лева, представляваща предявен частичен иск от обща сума от 4500 лева по издаден изпълнителен лист от 24.04.2009 г. по ЧГД № 601/2009 г. на КРС.

Поддържано е било и особено искане да се допусне обезпечение на предявения иск чрез налагане на обезпечителната мярка: спиране на изпълнението на производството по изпълнително дело № 20219240405826 по описа на ЧСИ Г. К., като с Определение № 903/03.08.2023 г. по гр.д. № 1540/2023 г. по описа на КРС, то е било отхвърлено.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответното дружество, в който е застъпено становище за неоснователност на иска.

С обжалвания първоинстанционен акт Районен съд – Кюстендил е отхвърлил претенцията на ищеца – настоящ жалбоподател, като я е намерил за неоснователна.

Разпределил е и отговорността за разноски като на основание чл. 78, ал.8 от ГПК в тежест на ищцата е възложил сумата от 100.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е приложено заверено копие от изп.д. № 2021924045826 на ЧСИ Г. К., образувано по молба с вх. № 21560/04.05.2012 г. на Т**** ЕАД и въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. №601/2009 г. на КРС.

По силата на Споразумение от 25.02.2015 г. вискателят прехвърлил вземанията си по сочения изпълнителен лист на „****“ ООД, с ЕИК: ***.

Приобщено е и ч.гр.д. № 601/2009 г. по описа на РС-Кюстендил. То е било образувано по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, подадено от „Т****“ ЕАД против ищцата по настоящото дело В. С. М., за заплащане от нейна страна на заявителя, сумата от 4500 лева, ведно със законна лихва от подаване на заявлението до изплащане на вземането, дължаща се на основание издаден и предявен на 19.10.2008 г. за плащане в полза на заявителя, запис на заповед. Била е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 21.04.2009 г., на гърба на която е поставен удостоверителен щемпел, че е издаден изпълнителен лист с дата 24.04.2009 г., влязла в сила именно на датата, на която е издаден изпълнителния лист - 24.04.2009 г., доколкото по делото няма данни за подадено в заповедното производство възражение, респ. провеждане на производство за установяване на вземането по издадената заповед за изпълнение.

Посоченият изпълнителен лист е бил представен пред ЧСИ А. В. с рег. № 813, което по молба на вискателя, е било изпратено за продължаване на изпълнението при ЧСИ Д. В., с рег.861, при който е образувано ИД № 20148610400238, същото образувано с нов номер ИД № 20219240405826 по описа на ЧСИ Г. К. по силата на Заповед № СД-04-54/12.10.2021 г. на министъра на правосъдието.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото доказателства, които се възприеха за допустими, относими и безпротиворечиви.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Настоящият съдебен състав приема, че въззивната жалба е допустима, доколкото изхожда от страна в първоинстанционното производство, подадена е в срок и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която намира, че то е **валидно** - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. То е и **допустимо**.

Не се съзират процесуални нарушения от вида на визираните във въззивната жалба, в т.ч. липса на съответни мотиви, което да налага връщане на делото за ново

разглеждане. Нещо повече, липсата на мотиви, дори и да са установени, не предполага подобна правна възможност, защото те нямат отношение към процесуалните предпоставки за съществуването или упражняването на правото на иск.

Без правна стойност са и доводите, че вземанията са различни по вид и за тях давностният срок е различен. Видно от сезиращата исковата молба, предмет на искането за отричане на вземането е само сумата за главница, предявена в размер на 1250 лв., като част от глобалното вземане в размер на 4500 лв.

По правилността:

С нормата на чл. 269, изр. 2 от ГПК законодателят е предвидил, че по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

В изпълнение на посочените задължения в случая въззивната инстанция намира следното:

От ангажираните по делото доказателства се установява, че понастоящем ответникът се легитимира като кредитор на процесното задължение по силата на Споразумение от 23.02.2015 г.

Предявен пред първостепенния съд е бил иск срещу вискателя по образувано изпълнително дело за установяване несъществуването на правото, предмет на принудителното изпълнение, с правно основание по чл. 439 ГПК. Посочената правна норма дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист. В последния случай длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по заповед за изпълнение, като се позова на факти (погасяване по давност, плащане, прихващане и др.), настъпили след издаването му.

Искането в случая е било основано именно на твърдения за факти, възникнали след издаване на изпълнителния лист по реда на чл. 417 ГПК - ищецът основава претенцията си на изтекла в негова полза погасителна давност, който факт няма твърдения да е релевиран в двуседмичния (тогава) срок за възражение по чл. 414 ГПК по висящото заповедно производство в ДРС. Това обстоятелство обуславя неговата допустимост съобразно предвидените в чл. 439 ГПК условия. В този случай заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, поради това съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД следва да намери приложение по отношение на процесното вземане – така и Решение №3/04.02.2022 г. по гр. дело № 1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Определение № 2542/18.09.2023 г. на ВКС по к. гр. д. № 4218/2022 г.; Определение № 1910/29.06.2023 г. на ВКС по гр. д. № 4029/2022 г., III г. о., ГК; Определение № 831/25.04.2023 г. на ВКС по к. гр. д. № 3616/2022 г.; Решение №50295/23.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1030/2022 г., IV г. о.; Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г. на ВКС, III г. о. и др.

Според общоприетото и господстващо становище в правната теория и в съдебна

практика (мотивите на т. 6, абз. 3 от Тълкувателно решение от 04.01.2001 г. по тълк.д. № 1/2000 г. ОСГТК на ВКС) погасителната давност е материалноправен институт, изтичането на която не води до погасяване на самото вземане. То продължава да съществува като естествено и длъжникът продължава да дължи, но възможността да бъде изпълнено е ограничена само до доброволното му изпълнение по чл. 118 ЗЗД.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според чл. 116, б. "б" от ЗЗД пък, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение. От този момент докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече – чл. 115, ал. 1, б. "ж" от ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. "в" от ЗЗД, давността се прекъсва и с предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според разпоредбата на чл. 116, ал. 1 от ЗЗД давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника.

Следва да се посочат и разрешенията в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, според които в хода на изпълнителното производство давността се прекъсва с предприемане на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо дали същото е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител) – насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. Изрично е посочено, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непосения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В контекста на горното по делото бе установено, че в хода на изпълнителното производство по изп.д. № 20219240405826 по описа на ЧСИ Г. К., образувано първоначално пред ЧСИ А. В. с рег. № 813, което по молба на вискателя, е било изпратено за продължаване на изпълнението при ЧСИ Д. В., с рег.861, при който е образувано ИД № 20148610400238, същото образувано с нов номер ИД № 20219240405826 по описа на ЧСИ Г. К., съгл. Заповед № СД-04-54/12.10.2021 г. на министъра на правосъдието, са били предприети действия по налагането на заповести, последният от които на пенсията на ищцата от 08.09.2022 г.

Изпълнителното дело, както вече се посочи, е било образувано на 04.05.2012 г. въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.д. №601/2009 г. на ГПК, въз основа на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, и към този момент давността не е изтекла. Доколкото делото (изпълнителното) е образувано преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и с оглед указанията в Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, следва да се приеме, че давността е била спряна до 26.06.2015 г., когато е обявено Тълкувателно решение № 2/2015 г. по тълкувателно дело № 2/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При това положение давността за процесните вземания считано от 26.06.2015 г., следва да изтече на 26.06.2020 г. Но в рамките на давностния срок (26.06.2015г. – 26.06.2020г.) вискателят е прехвърлил вземането си на настоящия ответник, за което ЧСИ е бил уведомен с молба от 29.04.2015 г., а след 26.06.2015 г. са изпратени

множество запорни съобщения – на л.73-110 от изп. дело.

С писмо изх. № 1103-32476/31.08.2016 г. Алианц банк *** е уведомила съдебния изпълнител, че е наложила запор върху сметката на длъжника, открита в тази банка.

С молба от 13.09.2016 г. вискателят е поискал ЧСИ да направи справки за имуществото на длъжника, наличието на трудови договори, МПС, банкови сметки и т.н., и да наложи възбрани и запови върху евентуално установени такива.

С писмо изх. № 128342/01.09.2016 г. ЦКБ АД е уведомила съдебния изпълнител, че е наложила запор върху сметката на длъжника, открита в тази банка.

С писмо изх. № 1103-32476/31.08.2016 г. ПИБ АД също уведомила съдебния изпълнител, че е наложила запор върху сметката на длъжника, открита в тази банка, но с уточнението, че в сметката ѝ няма наличност за удовлетворяване на вземането.

С молба от 06.08.2018 г. вискателят отново поискал ЧСИ да направи справки за имуществото на длъжника, наличието на трудови договори, МПС, банкови сметки и т.н., и да наложи възбрани и запови върху евентуално установени такива.

Извършени са поисканите справки, но не е установено имущество, срещу което да бъде насочено изпълнението.

С молба от 06.08.2018 г. вискателят отново поискал ЧСИ да направи справки за имуществото на длъжника, наличието на трудови договори, МПС, банкови сметки и т.н., и да наложи възбрани и запови върху евентуално установени такива.

С Разпореждане от 06.08.2018 г. е наложен запор върху новооткрити банкови сметки, върху трудовото възнаграждение на длъжника, като е насрочен и опис на движими вещи.

С молба от 05.08.2020 г. вискателят пък поискал ЧСИ да направи справки за имуществото на длъжника, наличието на трудови договори, МПС, банкови сметки и т.н., и да наложи възбрани и запови върху евентуално установени такива.

На 10.12.2021 г. изпълнителното дело било предадено на ЧСИ Галин Кастов.

На 22.03.2022 г., както и на 21.06.2022 г. били отправени поредните искания за извършване на справки за имуществото на длъжника и предприемане на действия за удовлетворяване на вземането.

С Разпореждане от 08.09.2022 г. е наложен запор върху пенсията на длъжника, но т.к. доходът е несеквестирум, удържки не са правени.

На 23.01.2023 г. е било отправено поредно искане за установяване имуществото на длъжника.

Посочената фактология обосновава извод, че след 26.06.2015 г. давността по отношение на процесното вземане е била прекъсвана многократно.

Тези действия за принудително изпълнение съставляват валидно поискано изпълнително действие по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, които осуетяват и прекратяването на принудителното изпълнение на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В този смисъл не се споделят съжденията в жалбата, че делото било перемирано по силата на закона.

Те са прекъснали и погасителната давност за паричното притезание, на основание чл. 116, б. "в" от ЗЗД. С връчването на заповните съобщения е започнала да тече нова 5-годишна давност, като следва да се държи сметка, че перемпцията, дори и да е налице, е без правно значение за давността, доколкото общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и

за давността.

В последствие са наложени запори, видно от писмо изх. № 1103-32476/31.08.2016 г., писмо изх. № 128342/01.09.2016 г. ЦКБ АД и писмо изх. № 1103-32476/31.08.2016 г.

С Разпореждане от 06.08.2018 г. е наложен запор върху новооткрити банкови сметки, върху трудовото възнаграждение на длъжника, като е насрочен и опис на движими вещи. Без правно значение е дали запорите са довели до ефективно удовлетворяване на вискателя – така Определение № 50229/14.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 963/2022 г., I т. о.; Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. Това следва и от самата разпоредба на чл. 116, б. "в" от ЗЗД, в която законодателят използва думата "предприемане на изпълнителни действия", а не "извършване" - Определение № 136/19.02.2020 г. по гр. д. № 3105/2019 г. на ВКС.

Независимо, че предприетите действия за събиране на публичните вземания не са дали резултат и същите не са били удовлетворени, приложение следва да намери приетото в мотивите на т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК - кредиторът трябва да поддържа със свои действия висещността на изпълнителния процес, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способи. От това следва, че и изпълнителните действия, които не са довели до реално изпълнение върху имущество на длъжника, също представляват предприемане на действия по принудително изпълнение, които прекъсват давността на основание чл. 116, б. "б" ЗЗД. Те не са правно нищо, а демонстрират ясната воля на кредитора вземането да бъде събрано и съставляват действия, които прекъсват давността - така изрично Определение № 95 от 10.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3033/2021 г., III г. о., ГК.

С постъпването на исканията за предприемане на съответни способи за събиране на вземането, след справка за имущество от 06.08.2018 г., 05.08.2020, 22.03.2022 г. и 21.06.2022 г., давностният срок отново е бил прекъсван, като той е спрял за тече в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. на основание чл. 3, т. 2 ЗМДВИП във вр. с § 13 от ПЗР, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Между отделните действия не са изтекли две години, а от извършването на всяко от тях е започвала да тече нова давност. Тези действия са годни да прекъснат давността, поради задължението на съдебния изпълнител да ги приложи – спр. Решение № 21/11.01.2024 г. на ВКС по гр. д. № 439/2023 г., III г. о., ГК.

С протокол от 10.12.2021 г. изпълнителното дело е прието от ЧСИ Г. К. по силата на Заповед № СД-04-54/12.10.2021 г. на министъра на правосъдието, като няма данни по исканията на вискателя да са извършвани процесуални действия за времето след 06.08.2018 г., когато е било постановено разпореждане за налагане на запори и е насрочен опис на движими вещи, до 28.02.2020 г. Това обаче, не може да се отрази неблагоприятно на правната сфера на вискателя – в т.см. Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК, в което се приема, че ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно.

В следствие на заявените искания от възискателя е бил наложен и заповор върху пенсия от 2022 г. И доколкото предявяването на отрицателен установителен иск няма за последица предвиденото в чл. 116, б. "б" ЗЗД и чл. 115 б. "ж" ЗЗД действие – сравн. Решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; Решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; и мн.др., респ. давността не се прекъсва с депозиране на исковата молба, то към момента на приключване на устните състезания (а не този, към който е сезиран съдът с процесното искане), принудителното изпълнение не е погасено по давност. Възискателят е поддържал висиящността на изпълнителния процес, като действията му са довели и до прекъсване на погасителната давност.

Действително, налагането на заповор върху несеквестрируемо имущество на длъжника е незаконосъобразно, но това също е неотнормимо за факта на наложения заповор, респ. за прекъсването на давността.

При изложените мотиви предявеният отрицателен установителен иск се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

До същите крайни изводи е достигнал и първостепенният съд, заради което атакуваният акт следва да бъде потвърден.

Относно разноските:

Неоснователността на въззивната жалба е предпоставка за присъждане на деловодни разноски в полза на въззиваемата страна. Такива се претендират за юрисконсултско възнаграждение. Поради това и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство в размер на 100 лева.

По обжалваемостта: На основание чл. 280 ал.3, т. 1 от ГПК и с оглед материалното правоотношение, предмет на делото, решението на въззивната инстанция не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1038 от 15.11.2023 г. постановено от състав на Районен съд - Кюстендил, по гр.д. № *****1540 от описа на съда за 2023 г.

ОСЪЖДА В. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. ***, ул. „****“ № 10, да заплати на „****“ ООД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, р-н ***, бул. „****“ 81В, ап.3, представлявано от Х. М., П. В. и В. Т. сумата в размер на **100,00** лв. (сто лева нула стотинки) за сторените пред въззивната инстанция деловодни разноски като юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване – арг. от чл. 280 ал.3, т. 1 от ГПК.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните (по общите указания на чл. 7, ал. 2 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____